

Pošťačka mi předává balíček od našich přátel Honzy a Olgy. Je v něm kromě dopisu psaného opravdovým perem i mýdlo s popencem a Olgou precizně ušité kuchyňské chňapky z látky s motivem slepic. Olga mě má zařazenou jako slepičí matku. A já jsem na to hrdá!

3. 1. – ÚTERÝ Ráno je pekelná mlha. Když jdete pěšky krajinou nebo jedete třeba autem mezi poli, dokonale vás zmate, umí totiž manipulovat s vnímáním vzdáleností.

Z okna ložnice pozoruji strakapouda, hledá vlašské ořechy zahrané v listí pod starým ořešákem. Jeden skutečně najde a odletí s ním. Je velký skoro jako jeho hlavička. Je to silák!

Už měsíc jsem nemocná. Začalo to zánětem dutin doprovázeným vskutku nepříjemnou bolestí uší a pokračuje to střídavými bolestmi v krku, svalů a hlavy. Už mě to nebaví a cítím, jak se o mě pokouší deprese. Jen tak bloumám po domě, na procházky se necítím dost v kondici, nic mě nebaví a na nic se netěším. Zdá se, že je to klasika každoročních Temných dnů a nocí mezi zimním slunovratem a Třemi králi. Zprávy jsou plné beznaděje, násilí a smrti. A to se mi vlastně vůbec nic neděje! Co mají říkat lidé se skutečným trápením? Beru si na klín Stračenu, probírám se jejím trojbarevným kožíškem a uvědomuji si, jak velké štěstí mám. Temné dny brzy pominou, tak jako každý rok.

4. 1. – STŘEDA Přináším si z dílny domů krabičku s nenabarvenými bezovými korálky. To nastříháte mladé rovné větve z bezu černého, oloupete je, nařežete na špalíčky o velikosti korálků, nebo zízem vyšťouráte dušičku a máte lehoučký dřevěný korálek, který můžete barvit a zdobit po libosti. Já jich takhle vyrobila skoro dvě sta. Navlékám je na silnou nit a věším do oken, aby zabránily vrabcům narážet do skla. Funguje to bezchybně a navíc je to roztomilé.

Své bolavé lícni dutiny si nahřívám lampičkou s rudou žhnoucí infražárovkou. Je to moc příjemné a bolesti ustupují.

Cítím se dnes lépe, tak na plátno začínám malovat obraz hamsy, přijde nad zrcadlo do koupelny.

